

Dette have vi kunnet tiltræde, fordi Forholdet er noget lignende for Københavns Vedkommende, og det kommer af, at disse to Kommuner ikke have nogen selvstændig Lægdsforstander.

Det andet Ændringsforslag vil blot foretage en Ændring i § 12, hvor der ved Trykningen foran Ordene „20 Kr.“ er udfaldet Ordet „fra“.

Det tredje Ændringsforslag er noget større og mere betydende. For det første skal det gøre det tydeligt, at Nummerbytningen hverken direkte eller indirekte kan foretages af andre end de af Justitsministeriet antagne. Man har ment at gøre det saa klart som paa nogen Maade muligt, for ikke at lede nogen i Fristelse, idet der fastsættes ikke ringe Bødestraf for den, der giver sig af med Nummerbytning uden at have Ret dertil. Slutningen af Ændringsforslaget er af stor Betydning, og Udvalget har lagt særlig Vægt derpaa. Det angaar de Nummerbytningskommisærer, som for Tiden ere i Funktion. Det har jo været fremhævet, ogsaa under første Behandling, at der burde tages Hensyn til disse Mænd, der nu lige med eet ville blive satte ud af deres Virksomhed, og det vilde maaske for adskillige af dem være vanskeligt at faa nyt Erhverv. Man har under Forhandlingen med den højtærede Justitsminister mødt Velvillie og Imødekommen paa dette Spørgsmaal, og Ministeren vil nu, hvis Ændringsforslaget vedtages, være i Stand til at tage alle mulige billige Hensyn til dem, der nu sidde inde med dette Erhverv, og naar de skulle fratræde, vil det ske paa en Maade, der bliver saa lidt følelig for dem som mulig. I Ændringsforslag under Nr. 4 foreslaar man at gaa fra „et Aar“ ned til „5 Maaneder“. Det er nemlig om at gøre, at Lægdsrullen kan være i den mest fuldkomne Orden til enhver given Tid, saaledes at Krigsministeriet ved, hvor det har Mandskabet, og er i Stand til med kortest muligt Varsel at faa dette indkaldt til Bataillonerne. Dette have vi saa meget bedre kunnet gaa ind paa, som det ogsaa var et Ønske hos Udvalget, at man fik denne Sag ordnet som her nu er foreslaaet.

Den sidste Ændring, der foreslaas, er en ligefrem Rettelse, idet der paa dette Sted skulde have staaet 1911 i Stedet for, som der staaar, 1910. Yderligere behøver jeg ikke at udtale mig om disse Ændringer eller om Forslaget i det hele taget. Jeg skal da kun anbefale det til Vedtagelse af det høje Ting.

Sylow: I den højtærede Ordførers Udtalelser savner jeg nogle Oplysninger, som jeg egentlig antog, at Udvalget maatte have faaet af vor højtærede Krigsminister, nemlig om den Maade, hvorpaa Forandringen af Lægdsrullealderen fra 22 Aar til 20 Aar skulde effektueres. Dette Spørgsmaal er nemlig af ganske særlig vital Interesse for vor Hærorrdning og for Landet under de nuværende truende Forhold. I Hærlovens § 234, 3die Stykke, er der netop optaget en Bestemmelse sigtende til denne Overgang til 20 Aars Lægdsrullealderen, ligesom der i samme Lovs § 10 indeholdes en Hjemmel til, at den udskrivningspligtige Mængde, som i Øjeblikket er 11,000 Mand, kan forøges ved Bevillinger paa Finansloven. Hvis man nemlig, saaledes som af den højtærede Krigsminister ved Lovens Behandling i det andet Ting udtalt, agter at gennemføre denne Forandring suksessivt — jeg tror endogsaa, det var i Løbet af 10 Aar —, betyder det faktisk en meget væsentlig Svækkelse af den mobile Hærs Dygtighed og Effektivitet. Vi komme i saa Tilfælde til ligefrem at mangle 1½ Aargang af de bedste og dygtigste Kræfter, Saa vidt jeg kan skønne, vil det blive 14—16,000 Mand af de unge Kræfter, der ikke blive uddannede, hvorfor man saa til Gængæld i Tilfælde af Mobilisering er tvungen til at indkalde ældre Aargange. Men dette er i og for sig ubilligt mod disse og til liden Styrkelse for Hæren. Et andet uheldigt Tilfælde vil indtræde, hvis man ikke straks effektuerer denne Overgang, der tilsigter at gøre den mobile Hær bedre, nemlig at Antallet af Kassationer nødvendigvis maa tiltage. Ere vi der bundne ved Hærloven til en bestemt Styrke om Aaret, som kun altsaa skal forøges i ganske ubetydelig Grad for efterhaanden at udjævne Forskellen mellem den 22-Aars og den 20-Aars Værnepligtsalder, saa vil Følgen deraf blive, at man ligefrem er nødt til paa Sessionerne at kassere en Masse af disse unge Mennesker, som ere fuldt dygtige, hvilket altsaa igen vil virke til stor Skade for den mobile Armé. I Øjeblikket er det jo saaledes, at en meget betydelig Del af de værnepligtige ere under 22-Aars Alderen, og saa har man jo altid den Udvej at kunne sige, at de skulle vente. Men det kan man ikke længere, og man vil saaledes paa dobbelt Maade svække den mobile Styrke. Det hele, det i Virkeligheden drejer sig om for at gøre Sagen effektiv, vil være en Bevilling paa